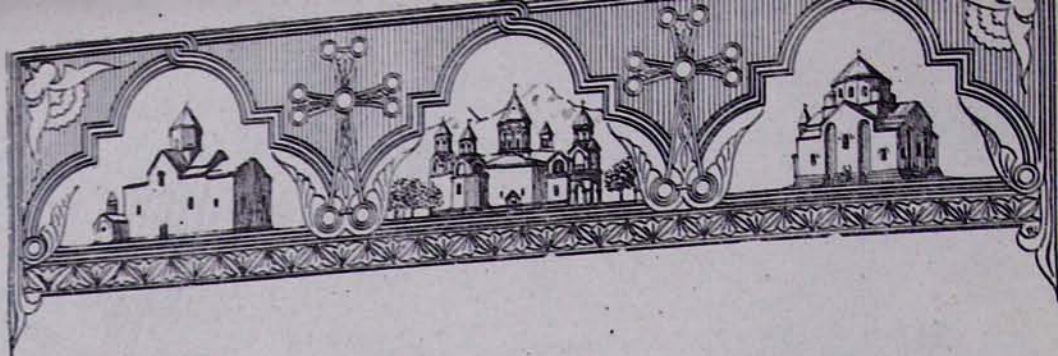

ՓՐԿՉԻ ՀՐԱՇԱՓԱՌԻ ԵՎ ՍՈՒՐԲ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՏՈՆԻ ԱՌԹԻՎ
ՀԱՅՐԱՊԵՏԱԿԱՆ ՍՈՒՐԲ ՊԱՏԱՐԱԳ ԵՎ ԶԱՐՈՋ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ

Մարտի 29-ին, կիրակի, «Զատիկ, յարութիւն Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի»:

Առաւելոյ ժամը 11.30-ին, Վեհափառ Հայրապետը, բաճանայապետական լրիվ զգեստավորման մեջ, եկեղեցական թափո-րով, ամպհովանու տակ, խնկով ու շարակա-նով, Վեհարանից առաջնորդվում է Մայր Տաճար մեծահանդես շուքով, մատուցելու զատկական հայրապետական սուրբ պատա-րագը:

Մայր Տաճարը լիքն է ուխտավոր բազմու-թյամբ:

Տաճարի աջակողմյան և ձախակողմյան դասերում, տեղ են գրավել Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի և վերստուգիչ հանձնաժողովի ան-դամները, Հոգևոր ճեմարանի դասախոսա-կան կազմը, Մայր Աթոռի պաշտօնեությունը և այլ հրավիրյալներ:

Սուրբ պատարագի Կոմիտասյան երգեցո-ղությունը հաջողությամբ կատարում է Մայր Տաճարի երգեցիկ խումբը:

Վեհ, հաղթական ու սրտառուչ հնչում են «Քրիստոս յարեալ ի մեռելոց» և «Գովհա Ե-րուսաղէմ դՏէր» մեղեդիները:

Սուրբ սեղանին սպասարկում են գերա-շնորհ Տ. Հայկազուն և Տ. Ասողիկ սրբազան-ները, վարդապետներ և սարկավազներ:

«Հայր մեր»-ի ժամանակ բարոզում է Վե-հափառ Հայրապետը:

«Յանուն Հօր և Որդւոյ և Հոգւոյն Սրբոյ: Ամէն»:

«Մեր Սուրբ և Առաքելական Եկեղեցին վերստին կուգա մեզի ամենուս ավետելու հրա-շափառ հարությունը մեր Փրկչին՝ Հիսուս Բրիս-

տոսի: Այս մեծ ավետիսով, գարուն կիջնէ աշ-խարհի վրա, այս մեծ ավետիսով գարուն կուգա մեր հոգիներուն: Նոր կյանքի սոսափյուն բնու-թյան մեջ, նոր կյանքի լուսաբաց մարդկային հոգեկան աշխարհէն ներս:

«Փա՛ռք հրաշափառ յարութեան քո, Տէր»:

Քրիստոս, Իր ծնունդով և Իր քարոզությամբ, բայց մանավանդ Իր հարությամբ, եղավ «լուսմն օրինաց և մարգարէից»:

Քրիստոսի հարությունը պատմական գերբնա-կան իրողություն մըն է, մեզի ավանդված Ս. Ավետարանով: Գերբնական եղելություն մը, որ եկավ հիմքերէն հեղաշրջելու մարդկության պատմությունը և նոր իմաստ ու նոր ընթացք տալու անոր: Գերբնական եղելություն մը, որ նոր շունչով վերանորոգեց մարդոց և ժողովուրդ-ներու հոգիները, լուսավորեց և նոր ուժերով ու շնորհներով լեցուց զանոնք, և բացավ մարդկու-թյան առաջ նոր ճանապարհ՝ բարոյական բարձր ըմբռնումներու և ստեղծագործ կյանքի: Վերջին երկու հազար տարիներու ընթացքին, քրիստո-նեության մտածումի թռիչքով, զգացումի ջերմու-թյամբ և տեսիլքներու և որոնումներու խոյանքով հորինված բոլոր հրաշալիքները, որոնցմով լե-ցուն է այսօր աշխարհն ամբողջ, Քրիստոսի աստվածային հարության փառքը կ'պատմեն: Սակայն, ինչ որ թերևս առավել կարևոր է ու նշանակալից, այն է, թե Քրիստոսի հարությունը դարձած է աղբյուր տևական ապրումներու և ներշնչումներու, հավատավոր մարդոց ու ազգե-րու ներաշխարհին մեջ: Հարության հրաշքը դարձած է հոգեկան սնունդ և մարդկային կյան-քի ոգեբարոյական պայման: Հավատալ Բրիս-

տոսի հարության՝ հոգեկան վիճակն է այդ, ավետարանական ոգեկանությամբ ու բարոյականով լուսավորված մարդուն: Մանավանդ այս իմաստով, այս լուսին ներքև է, որ կհայտնվի մեզի ճշմարտությունը մեծ առաքյալի խոսքին: «Եթե Զրիստոս չիցե յարուցեալ, ընդունայն է քարոզություն մեր, ընդունայն են և հաւատքն ձեր» (Ա. Կորնթ. ԺԵ 14):

Այսօր, Զրիստոսի հարության ավետիսը մեզի համար նվիրական հրավեր մըն է հաստատ մնալու մեր նախնյաց հավատքի վեմին վրա և հավատարիմ՝ ավետարանական բարոյականին: Անցյալի մեջ հայ ժողովուրդը, իր կյանքը և իր գոյատևումը իբրև ապգություն, կպարտի ամեն բանն առաջ իր կրոնական հավատքին: Ան կրցավ տոկալ, հաղթահարել պատմության բոլոր արհավիրքները և ամեն նահատակությունն հետո վերածնիլ, որովհետև ճշմարտապես հավատաց, թե Զրիստոս «մահուամբ վմահ կոխեաց» և «յարեալ ի մեռելոց»: Հայոց պատմության ճանապարհը տևապես տառապանքի ու խաչելության ճանապարհ մը եղավ, որուն ընթացքին հայ ժողովուրդը, բազում անգամներ, իր մահով մահը հաղթեց և մեռելներն հարություն առավ: Մենք ինչպե՞ս չհավատանք Զրիստոսի հարության, երբ պատմական վավերական ապացույցը ունիք մեր ժողովուրդի վերածնունդին, մեր ժողովուրդի հարության:

Զրիստոսի հարության ավետիսը մեզի համար հրավեր մըն է սուրբ պահելու այդ մեծ հիշատակը իբրև հոգեկան ապրում, իբրև մեր հոգիները ներշնչող և բեղմնավորող լույս, իբրև մեր կյանքին նպատակ և մեր աշխատանքին իմաստ տվող ճշմարտություն, իբրև մեզ բարոյապես հպորացնող ու անպարտելի դարձնող ոգեկան ուժ: Զրիստոսի հարության լույսով, մենք պիտի շարունակենք հավատալ հայ ժողովուրդի կյանքի մշտանորոգ ուժերուն և անոր հավերժության: Հիսուս այսօր ալ կըսե մեզի՝ «Ես կենդանի եմ, և դուք կենդանի լինելոց էք» (Յովհ. ԺԴ 20):

Զրիստոսի հարությունը մեր հույսն է, մեր զրահն է, մեր հաղթությունն է, մեր ուրախությունն է:

«Փա՛ռք հրաշափառ՝ յարութեան քո, Տեր»:

Զրիստոսի հարության ավետիսը հրավեր մըն է նաև ուղղված բոլոր մարդոց և աշխարհի բոլոր ժողովուրդներուն, որ անոնք ապրին սիրով և խաղաղությամբ: Վասնզի Զրիստոսի հարությունը գերազույն հաղթանակն է սիրո և խաղաղության իշխանին, սիրո և խաղաղության գաղափարին: Մանավանդ հարության ավետիսով, մարդկային աշխարհի մեջ հզոր ու համատարած կնիչե խաղաղության ձայնը և հաշտության ու եղբայրության պատգամը, հորիվոնե հորիվոն:

Խաղաղություն աշխարհաց, սեր ու եղբայրություն մարդոց և ժողովուրդոց. ահա հրամայական պատգամը մեր ժամանակներուն, մեր ժամանակ-

ներուն, այո՛, երբ աշխարհակործան պատերազմներու ուրվականը կխռովե կյանքը և խիղճը համայն մարդկության: Մենք Պողոս առաքյալի խոսքը պիտի վերծանեինք, մեր օրերու կյանքի պայմաններուն մեջ, ըսելով. Եթե հարուցյալ Զրիստոսի խաղաղության պատգամը պիտի չկարողանանք կենսագործել աշխարհի վրա, ընդունայն է մեր հավատքը, ընդունայն է մեր քարոզությունը:

Աշխարհի խաղաղության և ժողովուրդներու բարեկամության կենսագործման աստվածահաճո ճանապարհին վրա, բարերար, վճռական դեր կարող են կատարել աշխարհի կրոնքները, հատկապես քրիստոնեական եկեղեցիները: Այս տեսակետն անշուշտ որ հուսադրիչ և գոտեպնդիչ մեծ երևույթ մըն է այն ճիգը, որ ի գործ կդնեն մեծ ու փոքր քրիստոնյա եկեղեցիները, իրարու մերձենալու ավետարանական սիրով և գործակցելու իրարու հետ փոխադարձ հարգանքով, ի խնդիր քրիստոնեական իդեալներու կենսագործման մարդկային աշխարհի մեջ: Եվ Մենք կխորհինք, թե այդ իդեալներու գերազույնը և իր այժմեությամբ առաջնահերթը խաղաղության իդեալն է, որուն շուրջ պետք է համախմբվին բոլոր եկեղեցիները և բոլոր կրոնքները:

Հայաստանյայց Եկեղեցին ամենաջերմ ուրախությամբ կողջունե համաքրիստոնեական մեծ շարժումը և կհավատա, թե մոտ ապագային կրնա մխիթարական իրողություն մը դառնալ քրիստոնյա եկեղեցիներու, բոլոր եկեղեցիներու եղբայրության լույսը և գործակցությունը, ավետարանական սիրո ոգիով, ամեն Եկեղեցի պահպանելով իր դավանաբանական մտածելակերպը, պատմականորեն ծնունդ առած ու դարերու հուլովությով պարգացած իր ավանդություններն ու իր կրոնական-ապագային հոգեբանությունը և իր ինքնագույն, անկախ ղեկավարությունը:

Աստվածակառույց Ս. Էջմիածնի կատարներն, այս խորհրդով ու այս իդեոլոգիայով, ցնծությամբ կավետենք հրաշափառ հարությունը մեր Փրկչին՝ Հիսուս Զրիստոսի, համայն հայ հավատացյալ ժողովուրդին, որ ի Հայաստան և որ ի սփյուռք աշխարհի, աղոթելով, որ սուրբ հարության շնորհները առատապես բաշխվին մեր Եկեղեցիին և Մեր բոլոր զավակներուն, որպեսզի անոնք շարունակեն իրենց առաքելությունը այս աշխարհի վրա, մեր ազգի մեծ լուսավորիչներու անմար ջահը բարձր բռնած իրենց ձեռքերուն մեջ:

Հարուցյալ Փրկչի Իջման Ս. Սեդանի առաջ, կաղոթենք նաև Մեր սրտի բովանդակ ջերմությամբ, որ Տերը անփորձ ու բովանդակ պահե մեր Ս. Եկեղեցին, իր իսկ հիմնած Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, Մեծի Տանն Կիլիկիո Կաթողիկոսության և Երուսաղեմի ու Կոստանդնուպոլսո Պատրիարքությանց հայոց Աթոռները և օրհնե անոնց միասնական սուրբ աշխատանքը և խա-

